

Kapitola 1

DIVOKÝ POUTNÍK

Paměť Země je jiná než paměť lidí. Domníváme se, že o dějinách i o světě víme vše, leč existovaly věky, kdy docházelo k tisícům zázraků – ty jsou dnes pryč. Pouze stromy je pamatují, stejně jako obloha a vítr... a tak dodnes čteme do kamene vyrytý příběh lovcího Bohema, jemuž Tovaryšové Povinnosti říkali Liberté Ultramarín.

V roce 1154 se zima do gallické země zakousla jako lítá šelma. Gallica nikdy nezažila tak kruté období. Nebe se jednoho rána odmítlo rozjasnit a nadále nad zemí rozprostíralo jen chmurnou temnotu. Lidé takřka nevycházelí a choulili se před ohništěm, zatímco zvířata snášela venku mráz. Kraj nesměle prosvětlovala jen bledá sněhová peřina a na zavátý obzor dnem i nocí padaly sněhové vločky. Uprostřed rozlehlých plání se tyčily holé stromy jako černé pokroucené sochy. Ty nejtenčí se skláněly pod tíhou ledu a jejich větve vplouvaly do sněhu jako velké bílé čluňy. Příroda jako by se celá pokoušela schovat do této nadýchané příkrývky, aby unikla řezavému severáku a bez pohnutí tak posečkala, dokud se nevrátí vlídnější úsvit. Dokonce i pocuchané mraky jako by na obloze zmrzly v krystalky jinovatky.

Na northsuterské pláni se už ostatně ani o lese nedalo hovořit. Příroda zde, více než kde jinde, ustoupila kruté zimě. Z jedno-

tvárné bílé krajiny namáhavě čnělo pár pařezů a zmrzlých větví, posledních svědků zapomenutých končin, posledních trosečníků uprostřed ledové spouště. Z dálky vypadaly jako drobné černé skvrny na jakési obrovské nařasené vatovité draperii.

Uprostřed tohoto oceánu chmurnějšího než halda hlušiny se tyčil Armensul, nejstarší ze stromů, urostlý jasan, jenž sloužil jako příbytek Divochovi. Byl tak jedinečný, obrovitý a rozeklaný, že se už jasanu ani nepodobal, připomínal spíš jakéhosi gigantického dřevěného strašáka zkrouceného bolestí a ztuhlého zimou. Byl hrozivý jako sama smrt, ale ve své dramatickosti působil přesto úchvatně. Všude kolem majestátního kmene čněly zasněžené větve jako sukovité rozevřené paže s rukama kostlivce, jenž prosí s prsty zařatými kamsi do prázdna.

Čas od času se zimní mlha rozptýlila a odhalila jeho hlavní tajemství. Jeho nepopsatelné srdce. Uprostřed stromu viselo hlavou dolů bledé, obnažené tělo zapletené do zkroucených větví a splývající s černou kůrou. Viselo tu ukřižováno a jeho kotníky a zápěstí svírala pouta z jasanových větvíček. Bylo to tělo mladé ženy, chladné a nehybné jako křišťálová socha půvabných tvarů. Její vlasy se proměnily ve stříbrná vlákna, její tvář ve skleněnou masku, ztuhlou náhlým děsem. Zdála se mrtvá, přemožená mrazem a dlouhými dřevěnými chapadly, a přece jako by čekala, až se znovu narodí a povstane z mrtvých. Jako by čekala na paprsek slunce, který ji navrátí životu. Vyčkávala tu s tělem zavěšeným nad zemí, na pospas mrazu.

Dlouhé čekání už si však dovolit nemohla. Od smrti ji oddělovala pouhá kapka krve, stejně jako ona kapka mízy, jež udržovala při životě Armensul. Jedna jediná kapka. Tak nepatrná naděje.

Její jméno se zatím stalo legendou. Bylo vepsáno do Země stejně jako do srdcí lidí. Ona byla tou zvláštní ženou, jež zažehla Bohemův pohled, tou mladičkou dobrodružkou, která se chtěla stát trubadúrkou. To ona přivolala jednorožce, ona – sestra, přítelkyně, milenka, neteř. Žena.

Byla to Vivienne, a Armensul byl jejím žalářem.

Konečně Loeva skrze stromy zpozorovala Bohemovu siluetu. Pomalu se k němu vydala. Hleděla na jeho havraní vlasy poseté krystalky jinovatky, jež poněkud zastíraly jeho ušlechtilý profil a padaly mu do týla. Třebaže měl tvář ve stínu, na čele se mu zřetelně rýsovala jizva. Zamyšleně se opíral o zasněženou skálu.

Dívku napadlo, že z něho vyzařuje nesmírný smutek. Bohem působil osaměle a ustaraně. Však věděla proč. Hlas Bájných stvoření umkl. Čišelo to z jeho smutného pohledu. Jako by ho les nechal na holičkách. Muselo to tak ale dopadnout. Neměl na vybranou. Stvoření musela odejít.

Loeva si přesto ulehčeně oddechla. Navzdory chabému svitu šedého zimního měsíce ho nakonec našla. Konečně. Uplynula už hodná chvíle, co se ho do mrazu vydala hledat nedbajíc toho, co si myslí Mjolln a Fidélité, a už začínala klesat na duchu.

Třebaže to nikdo nepřiznal, Bohemova zmizení dělala těžkou hlavu všem, stejně jako jí. Už byli na cestě takřka celý týden a každého večera se Bohem beze slova vytratil, aniž cokoli vzal do úst. Všichni – kromě ní – se však tvářili, že s tímto tichým rituálem souhlasí.

Zato Loevina trpělivost už byla u konce. Zdálo se jí to od Bohema dokonce nezdvořilé. Nikdo nevěděl, kam je vlastně vede, dokonce ani trpaslík či tovaryš, kteří byli jeho nejlepšími přáteli, a všichni lovčí ho beze slova následovali jako poslušné stádo.

„Tak tady jsi!“ zvolala a vykročila směrem k němu.

Vynořila se těsně u něho, čekajíc, že ho nejspíš zaskočí, ale on ji zřejmě zaslechl a nedal najevo žádné překvapení. Zvolna otočil hlavu a usmál se na ni. Tváře měl od ledového větru celé zarudlé.

„Poslyš,“ pokračovala Loeva se zamračením, „nemyslíš, že bys nám mohl aspoň říct, kam máme namířeno? A pak – není to zrovna slušné si takhle každý večer odkráčet bez jediného slova vysvětlení!“

Bohem užasl. Nebyl zvyklý, aby si na něho někdo takhle otví-

ral pusu. Dokonce i Mjolln a Fidélité, kteří ho v minulosti rozhodně nešetřili, s ním nyní jednali v rukavičkách. Od té doby, co utrpěl to poranění a co odešla Bájná stvoření... Znovu se usmál.

„No tak, sestřičko, sedni si ke mně a přestaň s tím kázáním,“ řekl a ukázal vedle sebe.

„Chceš, abych si sedla do sněhu? Ani nápad!“

„Jen se posad! Podívej, tady pod skálou je sucho. Netrucuj, všechno ti vysvětlím.“

Dívka se ušklíbla, ale pak se přece jen nonšalantně posadila. Bohem se opět zatvářil zamyšleně, zhluboka se nadechl a zašeptal:

„Chceš vědět, kam jdeme?“

„Ovšem, a myslím, že nejsem sama!“

„Jdeme... Jdeme do Mont-des-Marais, Loevo.“

„Mont-des-Marais? Kde to je?“

„Na jihu, v Quiennském vévodství.“

„Dobře. A co tam budeme dělat?“

„Vyhledáme Helenu Quienskou.“

„Je snad tam?“ podivila se Loeva.

„Ano. Stáhla se tam po tom sporu, který měla s Emmerem. Přidá se k nám, aby nám pomohla najít Vivienne, a pomoc to bude obrovská.“

„Proč jsi nám to neřekl dřív? Proč nic neřekneš lovčím? Je to přece od nich hezké, že za tebou jdou jen tak a po ničem se nepídí!“

Bohem přikývl, ale neopověděl. Působil nepřítomným dojmem, jistě už myslel na něco jiného.

„A proč chodíš každý večer pryč?“ naléhala dívka.

Lovčí na ni dlouze pohlédl. Napadlo ho, že se změnila. Husté kaštanové vlasy jí povyroستly a už nevypadala jako uličník. Bohem ji vzal něžně za ruku a silně ji stiskl, doufaje, že to vyzní jako tisíc žádostí o odpuštění a že Loeva, jež mu nyní nahradila sestru, ho pochopí lépe než kdokoli jiný.

Cítil se za ni tolik zodpovědný! Mezi všemi těmi urostlými chasníky byla jediná dívka, ale nikdy si nepostěžovala. Chovala

se dospěle a co do odvahy mohla být pro většinu z nich příkladem.

„Víš... Jen potřebuji být trochu sám,“ vysvětlil jí lovcí.

Dívka pomalu přikývla.

„Aha.“

„Ale máš pravdu,“ pokračoval hned, „alespoň tobě dlužím nějaké to vysvětlení.“

„Jen do toho.“

Bohem otočil hlavu a znovu se zahleděl do temného lesa.

„Loevo, večer potřebuji samotu ze dvou důvodů. Zaprvé tak mohu rozjímat a najít v sobě odpovědi, které hledám. Právě takhle jsem třeba... *pochopil*, kde je Helena Quiennská.“

„Vážně? Jen tím, že jsi rozjímal v lese?“ rýpla si malá zlodějka jako za starých časů.

„Ano. Vidím ji v Džaru, Loevo, a vidím tam také Vivienne. Kvůli tomu se ale musím vzdát a být chvíli sám.“

„Dobrá, a ten druhý důvod?“

„Ten druhý důvod... Ten druhý důvod, sestřičko, brzy zjistíš, jestli ovšem nenaděláme příliš hluku.“

Dívka překvapeně naklonila hlavu. Bohem si přiložil ukazováček na ústa, mrkl na Loevu a pokynul jí, aby se podívala před sebe, směrem k jihu.

Zvuky noci utlumila zima. Vše bylo klidné, tiché, nehybné. Uprostřed odpoledne přestalo sněžit a jen občas bylo slyšet, jak větve praskají pod tíhou námrazy.

Dlouho tak ruku v ruce seděli vedle sebe, zachumláni do svých vlněných pláště, jako dvě děti před domácím ohništěm. Od úst jim stoupaly obláčky páry, mizící ve tmě jako prchající přízraky.

Loeva se pohroužila do svých myšlenek. Byla vlastně šťastná, a dokonce hrdá, že tuto chvíli může s Bohem sdílet. Být se svým starším bratrem. Vzpomněla si na život, který za sebou nechala v uličkách Lutès, na dlouhé okamžiky ticha, jež tížily její večery i nekonečné noci, i na onu úzkost, která se opakovala každý den, nejistotu, hlad... Tehdy by pomyšlení na jiný

život odmítla, nikdy by ji nenapadlo, že by ji podobné přátelství mohlo zadržet v jejím osamělém pádu. A přece... Nikdy se necítila tak dobře jako uprostřed nových druhů, kteří se tolik lišili od čumilů a uspěchaných štamgastů, již do ní vráželi v ulicích Lutès a kterým sahala do kapes, hlavně aby měla na chleba, ale také aby se jim pomstila. Aby zkrátka vůbec mohla existovat. Nic z toho už nepotřebovala. Tady měla pocit, že existuje. Že už není tím trapným stínem na rohu ulice. Cítila se užitečná, cítila se milována, cítila, že žije. Byla totiž – stejně jako ty desítky lovčích – ochotna jít za Bohemem až na konec světa.

Pak si vzpomněla na Vivienne. Ženu, do níž byl Bohem zřejmě tolik zamilován. Téměř s žárlivostí přemýšlela, jaká asi je. Laskavá, nebo přísná? Je krásná? Je stejně zvláštní jako lovčí? Co je na ní tak zvláštního, že si Bohema takhle získala? Bude si s ní rozumět?

Ale hlavně – žije vůbec?

Vtom se mezi stromy prosmýkl stín. Loeva poplašeně zvedla hlavu. V zádech ji zamrazilo. Ucítila, jak jí Bohem stiskl ruku o něco silněji. Zhluboka se nadechla. A pak, jak doufala, spatřila pouhých pár kroků před sebou dvojici vlků jako snové přízraky uprostřed lesa.

Dívka je okamžitě poznala. Vlastně se ani nemusela namáhat – byla to dvě poslední Bájna stvoření na půdě Galliky, jediná, jež Bohem dokázal zachránit. Velký šedý samec s nádhernou srstí – lovčí mu říkal Zao – a jeho družka, drobnější, menší, měla však týž sebejistý krok a stejně hrdý a přímý pohled, jenž svítil do noci jako podivuhodný pár světlušek.

Oba vlci se pomalu přiblížili s nedůvěřivostí Stvořením vlastní, načež se zastavili pod stromem a stáhli ohon. Samice popošla blíž, jako by se se svým strachem chtěla vyrovnat. Sklonila čumák a pohlédla na Bohema.

„Ti jsou krásní! Ráda bych si je pohladila,“ zašeptala Loeva.

„Já vím. Ale necháme je raději na pokoji,“ odvětil Bohem.

„Myslíš, že nemají hlazení rádi?“ zeptala se dívka.

„Až po něm zatouží, sami si pro ně přijdou.“

Dívka přikývla. Naklonila se, aby na ně viděla lépe. Za nimi tedy Bohem chodil každý večer? Napadlo ji to a ostatní – Mjolln i Fidélité – to tušili rovněž. Něco jiného však bylo vidět je na vlastní oči!

„Raději se s nimi rozloučíme, Loevo. Navždy...“

Malá zlodějka se zamračila. Rozloučit se s nimi? Tak brzy? Vždyť je viděla tak krátce. A navíc nadobro? Ano. Ovšem. Bohem se svou družinou se zítra vydá dál na jih. Zato vlci musí zůstat v Roazhonském hvozdu. Musí se tu nadlouho ukrýt před zraky lidí. Lovčí má pravdu – nadešel čas se s nimi rozloučit. Bylo to však tak smutné!

Loeva poslala Stvořením polibek, načež Bohem hlasitě tleskl. Vlci sebou trhli a jako o závod mířili pryč.

„Tak do toho,“ zavolal na ně Bohem a vstal. „Uhánějte!“

Nato s lítostivou tváří pomohl Loevě na nohy. Z očí mu koukal smutek. Jistota, že už vlky nikdy nespatri.

„Vrátíme se do tábořiště, sestřičko.“

Dívka, celá naměkko, ho pomalu následovala.

„Zítra ráno musíme časně vstávat,“ pokračoval přísně, jako by chtěl svůj stesk zaplašit, „a vyrazit co nejrychleji, abychom získali náskok. Nemohu se dočkat, až tě představím Heleně Quiennské.“

„Vé-vod-ky-ni!“ zvolala dívka, napodobujíc hlasem vznešené dámy.

„Ano. Ale bude se ti líbit, uvidíš. Víím to.“

„A Vivienne?“ otázala se Loeva škodolibě.

Lovčí se usmál.

„Ano, ovšemže i Vivienne. Myslím, že si budete rozumět.“

„Jaká je?“ naléhala dívka.

„Však uvidíš... Ale teď už si pospěšme!“

„Kněze. Dojděte pro kněze!“

Gallický král Livain VII. spočíval na improvizovaném lůžku ve stanu z potrhané celtoviny několik mil od města Bleiz. Rána

ho krutě sužovala a ztratil nemálo krve. Abulkásim, arabský lékař, jenž krále doprovázel po více než patnáct let, žák slavného Abú Alího Ibn Abdulláha a jeden z nejlepších doktorů Východu i Západu, padl před hradbami Menhiru během bitvy, kdy mu srdce proklál nepřátelský šíp. O krále se nyní jakž takž staral jeho učedník, neměl ovšem zkušenost svého učitele ani dostatek léčivých bylin. Uprostřed zimy bylo v kraji těžké najít cokoli, jež by králi pomohlo ke zdraví.

Livainův stav se den ode dne zhoršoval, takže bylo vyloučeno, že by mohl pokračovat ve svém útěku do Lutès. Poslové se do hlavního města vypravili za nejlepšími chirurgy, očekávalo se však, že uplyne drahá doba, než se lékaři octnou u panovníkova lože. Začínalo se proslýchat, že král pravděpodobně zemře.

Zima celou věc jen zhoršovala, stejně jako skutečnost, že ztroskotavší vojsko muselo setrvávat v utajení. Nikdo nesměl mít tušení o tom, kde vlastně leží, aby Emmera nepřivedl na Livainovu stopu. Vojáci se tedy museli skrývat uprostřed zpustošeného lesa, daleko od vyhřátých měst.

Do králova stanu konečně vstoupil otec Lefrançois, jediný kněz, který přežil zkázu Menhiru. Při pohledu na ono neutěšené místo si pomyslel, že takové chatrné přístřeší není pro krále dost důstojné.

„Výsosti...“

„Pojďte blíž,“ zamumlal Livain bez pohnutí, „pojďte blíž, otče.“

Odpočíval na zádech, tvář měl staženou a sinalou a pohled upřený na špičku stanu.

Kněz si vzal stoličku a usadil se vedle lůžka.

„Jak se cítíte, Výsosti?“

Král zavzdychal a po tváři mu přelétl náznak úsměvu. Byl stejně bílý jako pokrývky, jež halily jeho zubožené tělo. Měl suché rty, jež připomínaly pergamen, a jeho choré oči zůstávaly téměř neustále zavřené.

„Otče, už nemám ani sílu se modlit...“

Kněz položil panovníkovi ruku na rameno. Bylo to důvěrné gesto, jež by si nikdy nedovolil, kdyby od útěku z Menhiru

u králova lože nestrávil dlouhé hodiny. Před dvěma dny musel otec Lefrançois Livainovi udělit poslední pomazání v domnění, že má smrt na jazyku, což oba muže hluboce a zároveň znepokojivě sblížilo. V hlavě mu stále znělo: „Nechť ti Hospodin skrze toto svaté pomazání a svou velikou milost odpustí všechny hříchy, jichž ses dopustil svým zrakem. Věř v Pána Ježíše a budeš spasen.“

„Modlíte se za mě, vidíte, Lefrançoisi?“

„Ovšem, Výsosti, modlím se za vás každou hodinu.“

Král pomalu přikývl.

„Tolik... Tolik jsem hřešil...“

„Livaine, smířil jste se s Hospodinem. Dal jste svůj život Kristu, vaše hříchy vám budou odpuštěny. Bylo vám uděleno poslední...“

Livain ho horečnatým pohybem ruky přerušil.

„Kolik... Otče, kolik jich zemřelo? Nebo spíš... Kolik... Kolik jich přežilo?“

Kněz sevřel rty. Dva dny se zdržovali na místě, počty tedy byly snadné. Bylo snadné spočítat živé, raněné, shromáždít opozdilce. A čísla byla ještě horší, než se domnívali...

„Výsosti, není nás mnoho...“

„Kolik?“ naléhal král.

„Sotva víc než dvanáct set,“ přiznal kněz a odvrátil pohled.

Livain stiskl víčka, ale přece mu uklouzlo několik slz. Bylo to možné? Přitáhl přece s více než stem tisíc mužů. Kolik jich padlo, kolik jich uprchlo? Kolik jich pod hradbami Menhiru opustil?

„Ten prokletý Goetta! Ten zrádce, ten...“

„Výsosti,“ přerušil ho kněz, „už na to nemyslete... teď si musíte odpočinout. Chirurgové by z Lutès měli dorazit už zítra či pozítří. Postarají se o vás.“

Král však neměl na nic jiného pomyslení. Všichni ti mrtví, ta porážka! A navíc zrada generála Goetty, který vzal do zaječích uprostřed bitvy... Kdyby s nimi zůstal až do konce, dopadlo by to možná jinak. Jak jen je mohl takhle opustit? Což Livain přišel o veškerou úctu?